

Et Mindretal (L. K. Kristensen og L. Rasmussen) har ikke fuldt ud kunnet tiltræde det af Flertallet stillede Forslag og mener, at der i dette bør foretages de i vedhæftede Bilag 14 nærmere angivne Ændringer. Mindretallet ønsker nemlig at gaa endnu mere forsigtig frem og da navnlig derved, at det i højere Grad vil sikre sig imod, at nogen kommer til at svare Skat af en Formueforøgelse, som ikke er tilstede. Det mener nemlig, at det ret ofte kan blive meget vanskeligt at afgøre, hvorvidt en Ejendom til en Værdi af 40,000 Kr. er tilført en Værdiforøgelse af 1,000 eller 3,000 Kr. som en Følge af Baneanlægget, og mener derfor, at det maa være rigtig, at der fra Værdistigningen fradrages nogle pCt. af Ejendommens Værdi før Baneanlægget og aldeles bortset fra dette. Derved værner man sig imod, at man ikke ved en fejlagtig Ansættelse kommer til at tage hele Gevinsten og mere til.

Da det tilmed er en ny Beskatningsmaade, som skal indføres paa de Egne, der nu skal have Baner, og der ingen Tvivl kan være om, at der ved en Del af de tidligere anlagte Baner endnu foregaar og fremdeles vil foregaa nogen Værdistigning, uden at man forlanger Skat deraf, saa forekommer det Mindretallet, at der er nogen Rimelighed i at tage et skyldigt Hensyn til de Egne, som her drages ind under en ny Beskatning, ved at fradrage nogle pCt. som skattefri, da tilmed Uligheden, som ellers vilde blive alt for stor, derved i nogen Maade udjævnes.

Af de her anførte Grunde finder Mindretallet, at 15 pCt. kan være et passende Afdrag.

Mindretallet er enig med Flertallet i, at der skal gaa mange Aar og foretages ikke saa faa Omvurderinger, før den afgiftspligtige Værdistigning kan betragtes som endelig fastslaaet, men det tror dog, at 20 Aar maa være tilstrækkelig dertil, og derved og efter den af Mindretallet foreslaaede Indbetaling opnaas en tidligere Afvikling. At man ikke forlanger nogen Kapitalindbetaling ved Ejendomsoverdragelser i Tiden mellem Banens Aabning for Drift og den med Hensyn til Jernbaneskylden afsluttende Vurdering, er grundet paa, at man anser det for mindre heldigt og mere besværligt med gentagne Kapitalindbetalinger, og saa længe den afgiftspligtige Værdistigning ikke er endelig fastsat, kan der ikke alene ske Forhøjelser, men der er ogsaa en Mulighed for Nedsættelser. Mindretallet ønsker imidlertid den aarlige Afgift sat noget lavere end af Flertallet foreslaaet, for at Afgiften ikke skal blive trykkende for dem, der ikke har kunnet afhænde deres Ejendomme til antagelige Priser, og som heller ikke deraf kan opnaa den i Forhold til lignende Ejendomme gennemsnitlige Indtægt. Der har været forhandlet om at paa-ligne den aarlige Afgift i Forhold til den normale Afkastningsværdi, men da en saadan er altfor vanskelig at finde, foreslaar Mindretallet den aarlige Afgift ansat til 1 pCt. af den afgiftspligtige Værdistigning.

Er den afgiftspligtige Værdistigning endelig fastslaaet paa en saa god og grundig Maade som mulig, forekommer det Mindretallet, at det Offentlige er berettiget til at stille noget større Krav til Andel i Gevinsten, end Flertallet har foreslaaet, særlig dér, hvor Værdistigningen bliver meget stor, og Berettigelsen bliver saa meget større, naar man hverken forlanger den kapitaliserede Andel udbetalt eller forlanger Afdrag paa samme, før Ejendommen overgaar til en ny Ejer. Mindretallet foreslaar derfor Jernbaneskylden afløst med 35 pCt. af det afgiftspligtige Værdistigningsbeløb, hvilket med en Værdistigning af 100 pCt. svarer til omtrent $\frac{3}{10}$ af det samlede Værdistigningsbeløb, medens den af Flertallet foreslaaede Afgift af $1\frac{1}{2}$ pCt. i 20 Aar, efter at Værdistigningen er endelig fastsat, kun bliver $\frac{2}{10}$ af det samlede Værdistigningsbeløb.

Bestemmelsen i Flertallets Forslag om, at enkelte Dele af en Ejendom kan takseres særskilt, faar først rigtig Betydning, naar der, som af Mindretallet foreslaaet, fradrages nogle pCt. af Ejendommens Værdi som skattefri, thi derved undgaar man, at